

Loretta (v. Billy) en Christien van de Flevohof (v. Carlo), de toekomst van het bedrijf

Hoge rendementen halen is niet het voornaamste doel van verbeterd-roodbontfokkers Gerrit-Jan en Mimy Keijl uit Biddinghuizen. De fokprestaties van hun preferente stammoeder Diana brachten de liefde voor het vak. Gerrit-Jan: 'Het doel is in de top meedraaien.'

Dat moet een broertje of een zusje van Diana worden.' Mimy (64) Keijl wijst naar het zwart-witte scherm in de hoek van de keuken. Het beeld van de camerabewaking toont een hoogdrachtige ontvangster die al twee dagen is uitgeteld. Zowel Mimy als haar man Gerrit-Jan (66) Keijl kijken vol spanning uit naar de dag dat dit kalf geboren wordt. Het gaat immers niet zomaar over een kalf: het nieuwe leven stamt uit dezelfde genenbronnen als hun eigen verbeterd roodbonte en preferente stamkoe Diana destijds. Maar hoe kan het dat, ruim tien jaar na Diana van de Flevohof (v. Nico Ben), nog een embryo uit deze combinatie in Biddinghuizen terecht kwam? Want ook Diana was het resultaat van een aangekocht embryo van de familie De Geus uit Driehuisen. 'Het eerste embryo dat ik kocht, was meteen heel goed', begint de verbeterd-roodbontfokker zijn enthousiaste verhaal. Diana gaf het startsein voor verbeterd-roodbontfokkerij op het hoogste niveau. 'De fokker van Diana had uit dezelfde combinatie nog embryo's in het vat.

Voor dit ene embryo heb ik andere geruild. En het was gelukkig meteen raak.'

Geen subsidies

Het houden van verbeterd roodbont was nooit een hoofdzaak voor Gerrit-Jan. 'Ik ben van boerenafkomst. Mijn ouders waren melkveehouders. Maar dat beroep sprak me nooit aan. Je bent zeven dagen gebonden aan handen en voeten. Ik wilde geen land en ik wilde ook niet melken.' Omdat Gerrit-Jan geen toekomst zag in de landbouwsector, startte hij een internationaal transportbedrijf. Vleesvee houden bleef daarnaast zijn fulltime hobby. 'Ik heb in het begin alle rassen zo'n beetje ge-

Gerrit-Jan Keijl: 'Verbeterd roodbont sprak me het meeste aan. Ik hou van het vlees en de kilo's'

had', beschrijft Gerrit-Jan zijn zoektocht naar zijn ideale vleesras. Zowel Limousin als Blonde d'Aquitaine passeerde de revue. 'Maar verbeterd roodbont sprak me het meeste aan. Ik hou van het vlees en de kilo's.' Jaarlijks varieert het aantal dieren tussen de 15 en 25, waaronder vijf of zes draagmoeders. De keizersnede, de fokkerij en embryosessies maken het een prijzige hobby. 'Al met al kost het heel veel. Maar het doel is in de top meedraaien, niet hoge inkomsten halen. Als ik rond kan draaien, is dat genoeg. De winst is het plezier dat ik

aan de verbeterd-roodbontfokkerij beleef, dat is niet in geld uit te drukken. Ik wil alleen maar genieten.' Uit dezelfde overtuiging tekende Gerrit-Jan nooit in op mogelijke subsidieregelingen. 'In feite worden we daardoor kunstmatig in leven gehouden. Hoeveel dieren moet je niet hebben om een beetje rendabel te werken? Kijk eens naar Brazilië en Argentinië. Daar zitten ze te prutsen met dierwelzijn en hormonen, waardoor ze hier alles kapot maken. Als je daar dezelfde regelgeving had als hier, dan was het hier in de Europese Unie een heel ander verhaal geweest voor de vleesveesector.'

Diana, moderne fokkoe

De keuze voor topfokkerij was met Diana snel gemaakt. 'Wilde je een echte verbeterd roodbonte zien, dan was dat Diana.' Zijn favoriete stamkoe houdt Gerrit-Jan nog altijd goed voor ogen. 'Diana is het fokdoel. Ze was een toonaangevend dier, een moderne fokkoe met veel lengte, veel vlees, een goede maat en een mooie kop.' Of dat laatste ook echt belangrijk is in de fokkerij? 'Een mooie kop is heel belangrijk, reken maar bij jezelf af', grapt Gerrit-Jan. Zijn vrouw Mimy vat het ernstig samen. 'Stieren moeten een korte, brede kop hebben, een "stoere" kop. Koeien moeten een vrouwelijke kop hebben.' Ook de maatvoering krijgt aandacht. 'Hoogtemaat is zeker belangrijk. Anders krijg je van dat kleine, propperige spul. Om kleine dieren te krijgen hoef je niets te doen. Voor een goede maatvoering moet je erop fokken.' De voorbije tijd werkte Gerrit-Jan met de stieren Graaf Charlon, Bertus 2, Nico en Pieter 2. 'Pas als het sperma op is, ga ik weer zoeken naar een andere stier. Meestal zoek ik oudere stieren om inteelt te vermijden. Die hebben ook vaak een betere maat.' Trots stelt de fokker Maartje van de Flevohof (v. Nico) voor. Zij is een van de talrijke nakomelingen die de fokkerij met Diana opleverde. 'Kijk eens wat een dier', wijst

Maartje van de Flevohof (v. Nico), fokproduct uit preferente stamkoe Diana

Gerrit-Jan naar het massale, donkerrode lijf van Maartje, die onlangs nog 15 goede embryo's leverde. Ongeveer 80 tot 90 procent van de veestapel stamt uit de preferente stammoeder Diana. Mimy Keijl: 'Zou nu en dan komt er weer eentje waarbij je zegt: "die heeft het." Dan zie je de fokkerij van Diana terug.' Ondanks het kleine veegezelsschap spoelt de familie Keijl twee tot drie dieren per jaar. Het spoelen kreeg de afgelopen tijd een extra reden, want het laatste jaar werden ten huize Keijl 15 stierkalveren en twee vaarskalfjes geboren. 'Voor fokkerij moet je vaarskalfjes hebben.' Ontvangers krijgen slechts één keer een embryo ingeplant. 'Met een eerste keer beur je het geld weer vlot terug. De tweede keer gaat het nooit zo vlot ze opnieuw drachtig te maken. Embryo's zijn duur, daar moet je zuinig op zijn.' In de zomermaanden krijgt het vee toegang tot tien hectare gras. Voor de winterdagen koopt Gerrit-Jan al het voer aan.

'Gezien de prijs van hooi en graskuil in balen, kan en wil ik er zelf niet mee aan de slag gaan. Wat het kost, daar kan ik het niet voor maken.' Behalve een flink aandeel kuilvoer krijgen de koeien aardappelen en grasbrok. 'In aardappelen zit ontzettend veel energie. Daar knallen ze op.' Ook de keuze voor grasbrok is goed doordacht. 'Ik koop mijn voorraad grasbrok voor de hele winter altijd in het voorjaar', getuigt Gerrit-Jan, terwijl hij een emmer brok over de voerkrib verdeelt en de koeien gulzig van de korrels smullen. 'Dan kan het nooit een tweede snede zijn.' Terwijl de fokker zijn emmer weer op zijn vaste plek zet, wijst hij naar de hoek van de stal. 'Ik heb hier een stoel staan. Wanneer de koeien eten of rustig liggen, kom ik hier af en toe zitten. Het genieten van die dieren, dat is zo mooi.' En het kalf? Dat was weer een stierkalf.

Annelies Debergh

Gerrit-Jan Keijl: 'De winst is het plezier dat ik aan topfokkerij beleef'

Van hobby naar passie